

tomto viděti, jakto opodál na kolena padne, v prsa se bij, plakal a se modlil, zpíval až do osmé hodiny, když děvoce oznámilo, že již videni odešlo. Pobožnost se dokončila, a lid požádal, aby se rozešel. Než nikdo sebou hnouti nechtěl. Dítě pozdvihnuvše se na loži, k oddochnutí se položilo.

Pan farář oděšel tedy sám první, myslie, že lid též odejde. Sotva však vstoupil do druhého pokoje, slyši za sebou hnutí velká. — a hle, dítě, jako by se s ním ani toho nejmenšího bylo nestalo, očnul se též v druhém pokoji. Lid nyní sám ztraky uprál, nezbyvalo tedy nic jiného než dveře otevřít a lidu přistup k dítěti povoliti. I nahnulo se lidu kolem dítěte, že strach nastával, aby je neumakali. Každý je chtěl ještě jednou viděti, a když se všem vřile vyplnila, tu teprve rozházení nastalo. Byl již večer! Byla to doba nevyslovná! Tolik lidstva a každý odcházel se sklípenou hlavou němý jako ryba.

Když se byl zástup rozešel, tu si teprve člověk kámen, který tak dlouho na srdci nosil, odvalil. I vyznal zřejmě a nezapřel, že byl k bezbožnosti sveden a že se svěsti dal. Sliboval pevně, že se vícekrát ruky Páně nespustí, ať se s ním děje cokoliv.

Nový oltář.

Dne 26. listopadu šla Plachova z Osenie do Moel a dne 30. listopadu přišla z Jikve Frického.

Dne 1. prosince odebraly se dívky přede mši sv. na faru a žádaly o dovolení ku sestavení nového oltáře, an jim anděl tak poselsvi Královně nebes oznámil. Na to pravil dp. farář: „Když vám Matka Páně tak uložila, já to zabratovati nemohu.“ Dívky šly do kostela, a po obědi mše sv. daly se skutečně do práce. Oltářiček stál co nevidět a mnohem velebnější než první, an se z mnoha stran utěšených pomůcek seslo.

O deváté hodině zjevila se Královna nebes. Téhož dne stonala Frického sama a mnoho turgela. Přisedši k sobě, řáknab, aby ven zynesena byla. Mluvila o ráji a předpověděla, že zjítva všecky tři v ráji budou. Lidí bylo velké množství přítomno, a pobožnosť nad ostatní předeslé převyšena byla.

Dne 2. prosince na první neděli adventní seslo se převlekké množství cizího lidu do Moel. Ve světnici a na dvorku onoho domečku nebylo hnutí. Lid byl až daleko na náves rozestaven. Modlilo se, zpívalo se až srdce radostí plesalo, jako když se slavné služby Boží pod širým nebem konají.

Královna nebes se zjevila. Ale po chvíli po jejím znižení upadly dívky do mdloby, ležíce čelem jako mrtví na loži, duchem pak vedeny byly do ráje. Andělčiček je vyprovázal.

O ráji pravily, že jest to zahrada k nepřehlednutí, rozmantého stromoví, kroví a kvítí. Tam se jim zjevili Ježíšek a Královna nebes. Ostatně všude prázdno, ani broučka, ani žábáčka živočišna tam viděti nebylo. Když se tak pobavily, doprovodil je andělčiček na cestu z ráje, a tu vše jim zmizelo, když přišly právě zase k sobě. Přicházelo jim, jakoby dra dny v ráji byly pobýly, mdloba jejich však trvala jenom něco přes půl hodiny. Zástup lidí domcích i přesporních trval na modlitbě. Nikdo neodšel odejiti, až se docíká, přijdou-li dívky opět k sobě. Dívky zpatarovaly se a sly po tom na odpoleční služby Boží. Lid se jako v procesi za nimi hmul.

I duchovní z mnoha míst na přesvědčenou přicházely, vyznařse, že jest to jinak osobně se přesvědčiti a dokonce jinak úsudky lidské poslouchati.

Dívky nyní kolikráte do mdlob padaly, utrpení a bolest snášely, ano i písne píseky držely, zjevemi mřely a pihně modlitby konaly.

Úřední moc. Zrušení oltáře. Žalář.

Na stědný den chystaly se všecky tři dívky do Osenie na vánoční hosty Boží a hle beze všeho nadání komise je opět připadla, jako předeslé. I byly do meclské fary svolávány. Jiri Halaš se svoji dcerkou Katerinou, Jiri Plachý se svou dcerou Prantiskou a Jan Vokal, syn oné hospodyně, v jezitzo domečku pobožnosť se konala. Jukuzovali se hlavně po peněžích, kam těch několik grošů přišlo, co nabozni lidé z vlastního pohnutí přidávali, aby ve dne i v noci na oltářičku voskové světlo hořelo. Pak šli do domečku, kdež na stoleku obrázky po rubežování oltářníka sebrali a veřejně rozprodávati chtěšil. Tomu avci místní pan farář nepřivoli.

Frického byla postřkem zavedena do Krince. A ubohé dítě zna to, že Bohu poslušna byla, odbyla tpyce stědný večer jako nějaký zlosyn v žaláři, což každou naboznou duši, která o tom se dozvěděla, nemile zkoroutilo.

Miláckové Královny sv. Růžence.

Podivuhodné události ve Mcelch, u Nymburka v Čechách roku 1849.

Sestavi P. P.
(Dokonceni.)

a slavný hod Boží vánoční povolal lékař Křinecký dítě ze zářaře k sobě, snad k tomu ona okolnost ho pohнула, že z jistého domu dítěti vánoční dárek do zářaře zaslán byl. Lékař nechal dítě u sebe po jedenáct dní a uznal je pak na těle zdravé. Třikrát se viděl, toť ovšem jeho lékařské náhledy přesahovalo. Dne 28. prosince přiveštil i druhé dvě dívky Plachovou a Holsovou do Křinčce k lékařovi, však bez odkladu domní byly dpropuštěny. I Fričovou pak propustili. — Všechny tři dívky v lednu r. 1850 povolaly do fary Oseňnické, aby se události s nimi z jejich vlastních úst vyslechly; zaznamenaly a před zapomenutím zachovaly.

Životopisy děvčátek.

Katerina Haisšova, stará děvčátka, dívka ušesná, povahy jemné, mírné, rozumnou soudného. Když druhé dvě dívky se v něčem neshodovaly, ona vždy rozhodla a vyřknutí její se vždy za pravé přijalo. Rodiče její měli ve Mcelchích půllánčskou živnost. Je provdána za druhého muže. Vzala si rolníka na Louceň. Nelze nám o ni mnoho eo říci, an jest ryjní od Moel vzdálenější. Před několika roky zemřela její dcera co novička v kláštere mlíčovských sester. Smrt dcery působila mnoho na matku, což snadno se dá vysvětliti.

Františka Fričova, stará jedenáct let, Děvčátko postavy složitě, povahy bystré, smysli pronikavého. Matka jí před 4 lety zemřela. Osm let stará musela již na službu, tudíž se ve škole jen trochu čísti a něco malo psati naučila. Sloužila, potud na dvou místech, odkud dobří pověst o ni přichází. Otec její býval před časý panským ovčákem ve Mcelch, ryjní domkářský byl vy-měník v Jihvi, přes jednu hodinu vzdálená ves od Moel. Clovák chudý. Děvčátka toho ujal se dobromyslní manželé bez dítěk, chalupečnickou živnost ve Mcelch mající.

Fričova Františka byla středem druhých dvou děvčátek nejvíce utrpěla, nejpřísněji zkoušena byla. Neb povazuje jen to, jak

uředníkem do vězení dána byla, jak jí chtěli za blázni von a slienu vyhlásiti.

Když odrosla vstoupila do služby do fary Oseňnické. V po-božnosti vřo a více se cvičila. Vstoupila do třetího řádu sv. Františka a slovem i skutkem jiných ku křesťánskému životu povzbuzovala. Mělať tu milost od Boha, že mnohou dala výstřihu, aby neztratili nebeské znamení milosti Božich a jiné věci před-povídala. Težkých bojů a velikých bolestí tělesných přetrpěla, ale při všem tom a vždy vesele mysle a veselého, klidného ducha byla. V poslední své nemoci byla hojně navštěvována, neboť každý, kdo ji znal, spěchal k ní, aby s ní ještě mohl pro-mluvit některá slova spasitelná a každý se vrátil od nemocné byv od ní na duchu posílen. († 27. 12. 1865.)

Skonala tiše v Pánu. Pohřeb její byl slavný. Ze všech stran i na několik mil cesty přicházelo tolik terciářů a jiného lidu, že to nikdo o pohřbech nepamatoval. Odpovídá na Oseňnickém hřbitově. Její náhrobek býva velmi často od jejích cítělů na-vštěvován.

Františka Plachova, dvanalet stará, povahy přivětivé, dobrostředné, chodila ve Mcelch do školy, byla mezi prvými. Chodila i do školy Oseňnické, když ve farní Oseňnické přebývala. Otec její hospodářil ve Mcelch na širočinské živnosti, odkudž i svůj výměnek bral.

Když dospěla v pannu, provdala se do Střevce u Jicin, ale brzo i se svým mužem zemřela. († 15. 12. 1872.)

Doslov.

Na prvním místě uvedu zde dopis nejdišt. pana biskupa A. B. Hillé-ho z Likoměřů dišt. p. farář V. Benáňkovi do Oseňnic.

Důstojný a v Pánu milý!

Mylně jsem se ve psaní ze dne 21. dubna b. r. na okr. hejtmanství v Mladé Boleslavy, aby sestavena byla společná vyšetřující komise v záležitostech Moelských zjevení, obrátil. To mi však odpovídalo listem ze dne 25. dubna b. r., že tato záležitost — oo se týká komise — Nymburskému okresnímu hejtmanství, kam Moely patří, přisluší a zároveň podotklo, že ne od krajského úřadu, nýbrž jen od úřadu patrimoniálního v Děčonicích, komise odhývat se musí.

Obrátil jsem se potom k Nymburskému okr. hejtmanství v dopisu dne 20. května b. r. se žádostí, aby tato komise, jejížto jediný účel určité udán byl, co nejdříve sestavena byla. Dosud jsem bahnul odpověď neoddržel, což mi jest ovšem divno.

Proto se Vás táží, zdali Vám není známo něco o této komisi a jak se to vůbec má s událostí, jejížto základ jest zjevení, jaké učinily se zjevují, zdali a jak se o tom mluví. Odpověď očekávám brzy, abych mohl posouditi, zdali i nyní žádoucí, radno aneb nutno, aby se komise odvířala.

Modlete se za mne, který zůstávám ve vší uctě a přízni Vaši Důstojnosti v Pánu oddaný biskup
August Bar. Hille.

V Litoměřicích, dne 1. června 1850.

Dále přidati sluší, že dosud jsou na živu lidé, kteří o tom z pokory málo mluví a při profokolech osemečkových o tom mluví se bálí. Ale jsou to dosud žijící svědkové, kteří to svým známým vypravují. Nechci urážet skromnost všech lidí, kteří dosud žijí. Jsou to jako falcky skromné dušinky od světa nevšimavé, ale od věrných lidí vážené. Dovolím si jen některé uvést, jako Antonín Apolt v Lábní, staroc 76letý, František Vavra v Děčanicích, Anna Vinlová ze Studce, 84 let stará, Marie Škalsná ze Strak, přes 70 roků stará, cihodná sestra Klára u Šedých sester v Praze a jiných více!

Škoda, že se nedoržela biskupská komise, jak si to přál nejeden biskup. To by byli bývali svědkové důstojní paní Václav Beránek, Jan Korinek, Josef Reiner, František Vohánka, Antonín Felzma, Filip Čebuský a jiných více. — Když nebyli zde na zemi, jsou jistotně svědky na věčnosti.

Z věčnosti za všecky milosti od Pána Boha a Královny sv. Růžence, dítkám ve Mcelích prokázané, postavili nábožní lidé ze Mcel a okoli, zvláště bratři a sester moji terciáři s povoláním nynějšího pana děkana a vikáře A. J. Čubana, krásný oltář postavení v kostele sv. Václava ve Mcelích ku počtě Panny Marie, Královny sv. Růžence, aby byla nebynoucí památka aspoň v kostele na oně události třech dítek ve Mcelích.

A nyní, milý členěti, sudi sám, co jsem v upomínku přivedl o událostech zjevení se Královny nebos, vše ku větší slávě a chvále Boží a Neposkvrněné Panně Marii, Rodičky Boží.

(ROKU 1892 VYCHÁZĚLO NA POKRAČOVÁNÍ
V ČASOPISU "ZAHRA'DKA SV. FRANTIŠKA")